

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑρπεία δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατρί. 50.
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλῶν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλῶν Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἂλλ' εἰ σὺνδρα
καὶ ἀρχίζου τὴν 1ην οἰσοῦ ποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐρμιπίδου αριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περιόδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 17 Σεπτεμβρίου 1938

Ἔτος 60όν.—Ἀριθ. 42

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὅσο ἔσκαθαν, τόσο μεγαλύτερον γινόταν τὸ ἐνδιαφέρον τους καὶ τόσο αὐξαναν οἱ ἐλπίδες τους. Ὁ λάκκος γινόταν ὄλο καὶ βαθύτερος, μὰ κάθε φορά πού χτυποῦσε ἀπὸ χαρὰ ἢ καρδιά τους, δταν ἢ ἀξίνα-τους σκόντα-θε ἐπάνω σὲ κάτι σκληρό, μόνο ἀπογοήτευση δοκίμαζαν· δὲν ἦταν πο-τέ τίποτε ἄλλο ἀπὸ καμμιὰ πέτρα ἢ ρίζα δένδρου. Στὸ τέλος μί-λησε ὁ Τόμ :

— Ἀφῆσε, τὸ φτιάρι, Χώκ. Πάλι λάθος θὰ κάναμε.

— Μπα, πὼς μπο-ρεῖ νὰ κάναμε λάθος ; Ἀφοῦ σημαδέψαμε τὸ μέρος πού πέφτει ἢ σκιά ;

— Σάμπως ; Ἐξαίρετα πὼς ἦταν ἀκριβῶς με-σάνυχτα ; Ἔτσι στὰ κουτουροῦ τὰ λογαριά-σαμε. Μπορεῖ νὰ ἦταν πολὺ νωρὸς ἢ πολὺ ἀργά.

Στὴ στιγμὴ ἔπεσε τὸ φτιάρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χώκ.

— Δίκιο ἔχεις, πρέ-πει νὰ παρατήσουμε τὸ σκάψιμο. Δὲν μπορούμε πο-τέ νὰ ξέρομε τὴ σωστὴ ὥρα, κι' ἕστερα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲ μ' ἀρέσει αὐτὴ ἢ δουλειὰ σὲ τοῦτο τὸ μέρος αὐτὴ τὴν ὥρα, μὲ ὅλα τὰ φαν-τάσματα πού τριγυρίζουν γύρω μας. Ὅλη τὴν ὥρα πού ἔσκαθα μὸ φαι-νόταν σὰν νὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ πίσω μου καὶ φοβόμουν νὰ γυρίσω νὰ κοι-τάξω μήπως τυχόν καὶ τὸν ἀντικρίσω. Οὐ, ἀκόμη ἀνατριχίλλεις νοιώθω.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, καυμένη Χώκ. Ἄσε πού τις περισσότερες φορές, μα-ζί μὲ τὸ θησαυρὸ θάβου κι' ἕναν ἀν-θρωπο γιὰ νὰ τὸν φυλάξω.

— Μαννούλα μου !

— Ναι, ναι, ἔτσι εἶναι.

— Τόμ, δὲν μ' ἀρέσουν τὰ πολλὰ νταραβέρια μὲ τοὺς πεθαμμένους. Ὅ-λο σὲ μπελάδες μὰς βάζουν.

τοὺς πεθαμμένους. Εἶναι τυλιγμένα μὲ τὰ σάββανά τους καὶ βγάζουν φω-τιὰς ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ τὰ κόκ-καλά τους τρίζουν καὶ σέρνουν πίσω τους καὶ τρεῖς πύχες ἀλυσσίδες. Ὅχι, ὄχι, Τόμ, δὲ βαστάω νὰ ἰδῶ ἕνα τέ-τοιο πράγμα.

— Μὰ ἐγὼ δὲ σοῦ λέω νὰ πάμε νύχτα. Τὰ φαντάσματα μόνο τὴ νύ-χτα βγαίνουν. Ἄν πάμε ἡμέρα δὲν μπορούμε νὰ μὰς πειράξουν.

— Ἐξέρω γὰρ : Ἐγὼ ζέρω πὼς ὁ καθένας, εἴτε μέρα εἶναι εἴτε νύχτα, κάνει δλόκληρη βόλτα γιὰ νὰ μὴν περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὸ στοι-χειωμένο σπίτι.

— Αὐτὸ τὸ κάνου ἐπειδὴ σκότωσαν κά-ποιον μέσα στὸ σπίτι αὐτό, ἀλλὰ τὸ φάντα-σμα του δὲν γάνηκε ποτέ, οὔτε μέρα οὔτε νύχτα. Μόνο ἕνα μικρὸ φῶς φαίνεται πότε-πότε στὸ παράθυρο. Τὴν ἡμέρα τί φῶς μπο-ρεῖ νὰ φανῇ ;

— Ἄς εἶναι, ἄς πάμε καὶ στὸ στοιχειωμένο σπίτι, μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, ἐμένα μὸ φαίνεται πὼς παίρνεις μεγάλη ἀπό-φραση.

Κουβεντιάζοντας ἔ-φρασαν στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου ἀπ' ὅπου φαι-νόταν στὸ βάθος τῆς κοιλάδας λου-σμῆνο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ στοιχειωμένο σπίτι. Στεκόταν μόνο κι' ἔρημο. Ὁ φράχτης γύρω του ἦταν πεσμένος, τ' ἄγρια χάρτα καὶ οἱ πε-ριπλοκάδες εἶχαν σκεπάσει τίς σκά-λες καὶ τὰ κατώφλια. Ἡ καμινάδα ἦταν πεσμένη καὶ ἕνα μέρος τῆς σκε-πῆς ἔχασκε ἀνοικτό. Ὅλα τὰ παρα-θυρόφυλλα καὶ οἱ πόρτες εἶχαν σα-πίσει καὶ πέσει καὶ ἀπὸ μέσα μαύριζε

«Στὸ στοιχειωμένο σπίτι τριγυρίζουν φαντάσματα. ...»
(Σελ. 369, στ. β')

— Οὔτε κι' ἐμένα.
— Ἐγὼ λέω, Τόμ, νὰ σκεπάσουμε τοῦτον τὸν λάκκο καὶ νὰ σκάψουμε πουθενὰ ἄλλοῦ.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο λέω, ἀλλὰ πού ; Γιὰ λίγη ὥρα ἔμεινε σκεπτικὸς κι' ἕστερα εἶπε :

— Ἐξέρω ! Στὸ στοιχειωμένο σπίτι !

— Τί λές, μωρὲ Τόμ. Στὸ στοι-χειωμένο σπίτι τριγυρίζουν φαντά-σματα, κι' ἀκόμη εἶναι χειρότερα ἀπὸ

το άδειο έσωτερικό του σπιτιού. Τα παιδιά κράτησαν κάμποση ώρα κρυφωμένα τα μάτια τους επάνω στο σπίτι με την έλπίδα μήπως ιδούν το γαλάζιο φως, με άδικα περίμεναν. Ύστερα έκαναν ένα μεγάλο γύρο για να μην περάσουν εμπρός από το σπίτι και κόβοντας από το δάσος έφτασαν στο χωριό και τράβηξαν ο καθένας για το σπίτι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Το μεσημέρι της άλλης μέρας τα παιδιά συναντήθηκαν πάλι κάτω από το δέντρο. Κάθισαν κάμποση ώρα και κουβέντιασαν κάτω από τον ίσκιο του, ύστερα έσκαψαν λίγο ακόμη γύρω από την παλιά τρύπα, μέλο που δεν είχαν σχεδόν καμμία έλπίδα, με ο Τόμ είπε πως καμμία φορά τυχαίνει να είναι ο θησαυρός θαμμένος δυό πόντους παραπέρα και να σκάβουν ώρες και να μη βρής τίποτε, κι ένας άλλος με μια άξινιά μονάχι να τον βγάλη έξω. Με και πάλι οι προσπίθκειές τους πήγαν στα χαμένα και τότε τα παιδιά έβαλαν τις άξινες στους ώμους τους και έφυγαν από κεινο το μέρος με την πεποίθηση ότι έκαναν όλα όσα έπρεπε και πως δεν παρέλειψαν τίποτε απ' όσα είναι σωστό να κάνει ένας άνθρωπος για να βρής ένα θησαυρό.

Όταν έφθασαν στο στοιχειωμένο σπίτι ένοιώσαν να τους βαρύνει τόσο ή βαρεία σιωπή που ήταν άπλωμένη γύρω και η άπόλυτη έρημιά που κυριαρχούσε, ώστε για μια στιγμή φοβήθηκαν να μπουν. Ύστερα προχώρησαν σιγά-σιγά κατά την πόρτα κι έρριξαν μέσα μια φοβισμένη ματιά.

Είδαν μια κάμαρα που της έλειπε σχεδόν όλο το πάτωμα, που οι τοίχοι της είχαν πέσει και ήταν όλοι σκεπαζμένοι από μούσουλια. Στη γωνιά ήταν ένα μισογκρεμισμένο τζάκι, κι αντίκρυ μια έρειπωμένη σκάλα. Τα παράθυρά ήταν χωρίς φύλλα και από όλες τις μεριές κρέμονταν άρχνες. Μπήκαν σιγά-σιγά ενώ ή καρδιά τους χτυπούσε δυνατά, μιλώντας δυο πιά σιγά μπουρούσαν τ' αυτιά τους τεντωμένα φύλαγαν ν' άρπάξουν και τον παραμικρότερο θόρυβο, και τα πόδια τους ήταν έτοιμα να κάνουν μεταβολή και να το βάλουν στην τρεχάλα μόλις τους έδιναν τ' αυτιά ή τα μάτια τους το σύνθημα.

Όττόσο δεν άργησαν να εξοικειωθούν με το περιβάλλον και νοιώθοντας πιά λιγώτερο φόβο άρχισαν να εξετάζουν το σπίτι θαυμάζοντας τώρα κι αυτοί οι ίδιοι για το θάρρος τους που δεν το περίμεναν από τον έκυτό τους.

Μια στιγμή τους ήρθε ή ιδέα ν' ανέβουν τη σκάλα. Αυτό όμως θα τους έκοβε κάθε υποχώρηση. Όττόσο έδωσαν κουράγιο ο ένας στον άλλον κι' άφου άκούμπησαν τα έργαλεία τους σε μια γωνιά άποφάσισαν ν' ανέβουν. Η ίδια έρημιά και ή ίδια έγκατάλειψη βασίλευε κι' επάνω. Σε μια γωνιά είδαν ένα ντουλάπι του τοίχου και ή θέα του τους γέννησε τις πιά τρελλές έλπίδες, με οι έλπίδες τους ήταν άπατηλές γιατί το ντουλάπι βρέθηκε άδειο. Οι φόβοι τους είχαν τώρα διαλυθεί δλόκληρα δεν φοβόνταν πιά τίποτε και ήταν έτοιμοι να κατέβουν, όταν ξαφνικά ο Τόμ κάνει:

— Σστ! Για στάσου!
 — Τι τρέχει; φθόρυσε ο Χώκ άστρος σην πανί από τον τρύμο.
 — Σούτ! εκεί πέρα; Άκουσ;
 — Ναί, μάνα μου! Τρέχα να φύγουμε.
 — Σούτ! Τιμουδιά, μην κουνιέσαι, έρχονται κατά την πόρτα.
 Τα παιδιά ξαπλώθηκαν μπρούμυτα στο πάτωμα και κόλλησαν τα μάτια τους στις χαραμάδες που άρνησαν τα μισοσάπια σανίδια άνήμεσά τους, περιμένοντας με άγωνία και τρέμοντας δλόκληρα από το φόβο τους.
 Αυτο άντρες; μιτήκαν. Καθένα από τα παιδιά είπε μέσα του μόλις τους είδε:

— "Ο ένας είναι ο γερο-κωφάλαος Ισπανός που ήρθε δυό τρεις φορές τώρα τελευταία στο χωριό, τον άλλον δεν τον ξέρω.

— "Ο άλλος" ήταν ένας βρωμίφορος, κουρελής και κακομούτσounος. "Ο Ισπανός είχε πυκνά άσπρα γένια και μακρυά άσπρα μαλλιά που έβγαίναν άφθονα από το φαρδύ και ίσιο καπέλλο του, στη ράχη του είχε ριγμένη μια πελλερίνα και στη μύτη του πράσινα ματογούλια.

Την ώρα που έμπαιναν ο «άλλος» μιλούσε με χαμηλή φωνή κάθισαν χάρω, κοίταξαν κατά την πόρτα κι' έξκαλούθησαν την όμιλία τους.

— "Όχι, έλεγε ο «άλλος», το συλλογίστηκα πολύ με δεν το βρίσκω σωστό. Είναι επικίνδυνο.

— "Επικίνδυνο! έκανε ο «κωφάλαος» Ισπανός, και τα παιδιά τα έχασαν που τον άκουσαν να μιλά. Είναι το πιά εύκολο πράγμα του κόσμου.

Η νουή των παιδιών στο σημείο αυτό κόπηκε. "Ο τρύμος τα έκανε δλόκληρα να παραλύσουν. Η φωνή αότη ήταν το "Ινδιάνου Τζό!

Για μια στιγμή οι δύο άνδρες σώπασαν. Ύστερα ο κωφάλαος Ισπανός, δηλαδή ο Τζό, είπε:

— Γινόταν τίποτε πιά επικίνδυνο

άπό τη δουλειά εκεί πάνω; Και όμως βγήκε τίποτε:

— Δεν είναι το ίδιο. Μη μου μιλάς τώρα για μέρος επάνω στο ποτάμι, που ούτε σπίτι ούτε γάτα δε βρίσκεται.

— "Άμ" τότε υπάρχει τίποτε πιά επικίνδυνο παρά να έρχόμαστε εδώ μερα μεσημέρι; "Οποιος μάς δη θα μάς υποπτευθή.

— Αυτό το ξέρω. Με είχαμε και κανένα άλλο μέρος πιά πρόχειρο ύστερα από κεινη την παλιοδουλειά; "Εγώ όμως θέλω νάφήσω ταυτο το λημέρι. Οξφρευγα χτες με δεν ήθελα να μάς ιδούν εκείνα τα παλιόπαιδα που έπαιζαν επάνω στο λόφο,

«Κείνα τα παλιόπαιδα» ήταν ο Τόμ και ο Χώκ. Τα παιδιά έτρεμαν δλόκληρα με τη σκέψη πως ο φοβερώτερος έχθρός τους τα είχε ιδεί και παρακολουθήσει τρέσες ώρες.

Οι δύο κακούργοι κάτω έβγαλαν το φαγητό τους και άρχισαν να τρώνε. Ύστερα από άρκετην ώρα ο Τζό είπε:

— Άκουσε, σύντροφε, έού να πας επάνω στο ποτάμι και να περιμένεις ώσπου να σε μνηύσω ή να πεταχτώ να σε ιδώ. "Εγώ θα ξαναμπώ στο χωριό να ρίξω μια ματιά.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΠΟΥ ΤΟΥ ΠΑΕΙ!

Τόν καιρό που ο στρατός μας είχε όπλο το γκρά-βαφτισμένο έτοι από το όνομα του Γάλλου έφευρέτη του Gras— κάποιος λοχίας, κρατώντας ένα τέτοιο όπλο στη χέρια του, το έλυσε και έδειχνε στους νεοσάλλεχτους ένα-ένα τα κομμάτια του και τους εξηγούσε πως το λένε το καθένα, σε τί χρησιμεύει και πως καθαρίζεται.

Στο τέλος, τους παρουσίασε μια μικρή βίδη και τους είπε:

— Αυτό εδώ λέγεται κοχλίας του άνασταλτικού του κινητού ούραίου.

Ένας στρατιώτης τότε από την Ζάκυνθο, που τον άκουσε με προσοχή, τον ρώτησε μ' έκεινη την εθθυμη διάθεση που έχουν όλοι οι συντοπίτες του και με την ιδιαίτερη προφορά τους την γεμάτη μουσικούς τόνους:

— Πως τ' έπες, κυρ-λοχία, πως τ' έπες, για ματαπέδες το, παρακαλώ.

Και όταν το ξανάκουσε, είπε:

— "Ω! κυρ-λοχία, να με συμπαθές, μά γι' αυτό το μπουκουνάκι, το σίδερο, ένα πετροκάλαθο λόγια; Πολύ του πάει!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ ΙΔΕΩΝ

Άγαπητοί μου,

ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ οι εισαγωγικές εξετάσεις για τα Πανεπιστήμια και τις Παιδαγωγικές Ακαδημίες. Προχτές διάβαξα στην έφημερίδα το διάταγμα με τους δρους αυτών των διαγωνισμών και τα μαθήματα που θα εξετασθούν οι υποψήφιοι. Παρατήρησα λοιπόν πως το πρώτο, το κυριώτερο, είναι ή «έκθεση ιδεών». Σ' όποιο Σχολείο ή σ' όποια Σχολή του Πανεπιστημίου θέλει κανένας να εισαχθή, με έκθεση θα υποχρεωθή πρώτα-πρώτα να γράψη. Για τη Φιλολογική Σχολή π. χ. τα εξεταστέα μαθήματα είναι ελληνικά, ιστορία και, πρώτα, «έκθεση ιδεών». Για τη Φυσική ή τη Μαθηματική, είναι: μαθηματικά, φυσική, χημεία και, πρώτα, «έκθεση ιδεών». Κι' έτοι για όλες: τα ειδικά μαθήματα καθεμιάς και, σε γενικό, κοινό για κάθε Σχολή, ή «έκθεση». Πολύ σωστά! Γιατί από μια έκθεση θα φανή και ή κριση ή μόρφωση κι' ή άξια του υποψήφιου, τί ξέρει, πως σκέπτεται, πως εκφράζεται, πως γράφει. Η έκθεση είναι μια εξέταση και στη γλώσσα, και στην ορθογραφία—γιατί όχι και στην καλλιγραφία;— και στη γνώση, και στις γνώσεις, και στη λογική, και στη φαντασία, και γενικά σε κάθε φυσικό διανοητικό προτέρημα, με και σε κάθε επίκτητο, σε κάθε καλλιέργεια.

Θυμάστε το κακό που έγινε τα τελευταία χρόνια με το «κύμα της άμαθείας», με τις άπίστευτες άνορθογραφίες που έκαναν και τις «ούθρανομήκειες» άνοησίες, που έγραφαν οι τελειόφοιτοι των Γυμνασίων; "Ε, αυτά που τα βρήκαν οι έφημερίδες που τα δημοσίευαν επί ήμέρες, κι' ο κόσμος ξεκαρδιζόταν από τα γέλια κι' έλεινο-λογούσε; Στις «έκθεσις ιδεών» από τις εισαγωγικές εξετάσεις, που τις άνακοίνωνε ή Πρυτανεία, για να δειχθή ή «οικτρά κατάστασις» και να ληφθούν μέτρα για μια βελτίωση. Οι «έκθεσις» αυτές ήταν το βαρόμετρο κι' ο καθρέφτης. Γιατί, καθώς είπαμε, από μια έκθεση που θα γράψη μόνος του, εκ του προχείρου, άβοήθητος, φαίνεται τί είναι και τί άξίζει ο μαθητής. Τι σπουδαίο, άληθια, μάθημα! Μπορούμε να ποθμε πως κλείνει μέσα του όλα τάλλα. "Ο,τι μαθαίνει στο σχολείο ο μαθητής, από γραμματική ως ιστορία, από λογοτεχνία ως γεωγραφία, κι' από λογική ως ψυχολογία, θα το χρησιμοποιήση

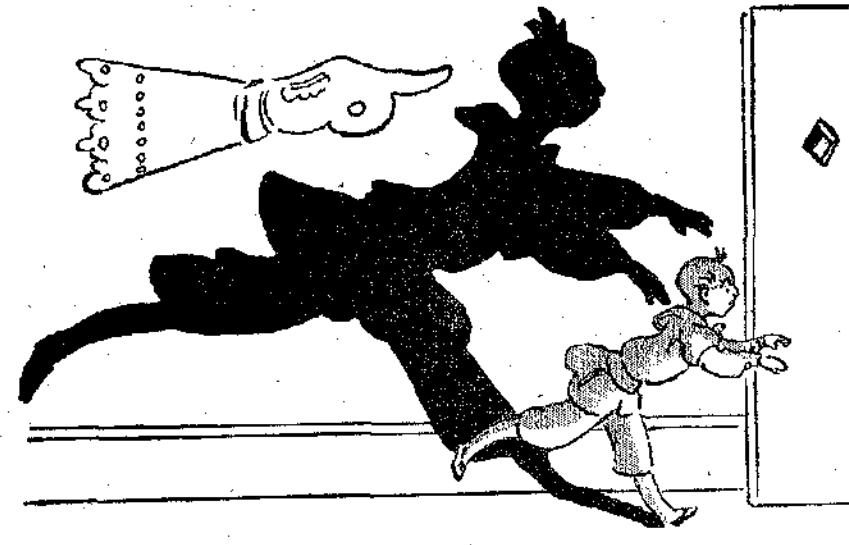
και θα το δείξη γράφοντας μια έκθεση, ένα θέμα που του δίνουν. Φαίνεται όμως πως δεν άρχουν όσα μαθαίνει ένα παιδί στο σχολείο, χρειάζεται και γι' αυτό—γι' αυτό προπάντων—προγυμναστής. Και τα Διαπλοσόπουλα είναι προνομία κι' εύτυχιόμένα που έχουν προγυμναστή τη Διάπλασι. Φοιτώντας στο Παιδικό αυτό Πανεπιστήμιο, όπως την όνομασε ο ποιητής κ. Κωσταντινίδης—το διαβάσατε προχτές στην "Άλλη-λογραφία της— μαθαίνει να σκέπτεται, να συγκεντρώνη τις ιδέες του και

να τις εκφράζη με τάξη, με σειρά και με ύφος. Άποκτά άκόμα ιδέες και γνώσεις. Και γυμνάζεται γράφοντας γράμματα στη Διάπλασι, συνθέτοντας κομμάτια για τη Σελίδα, λαβαίνοντας μέρος στους παικίλους Διαγωνισμούς, και προπάντων διαβάζοντας την ύλη του περιοδικού, που συντάσσεται από δόκιμες πέννες με προσοχή κι' επιμέλεια. Γι' αυτό τα Διαπλοσόπουλα διαπρέπουν κατά κανόνα στο μάθημα της «έκθεσεως ιδεών». Κι' όταν δίνουν εισαγωγικές εξετάσεις στα Πανεπιστήμια, θριαμβεύουν.

Σας άπαύζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ
 ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΓ'
 Έκει ξύπνησε, "Αλλά πέρασαν κάμποσες στιγμές ως να σκεφθή και να καταλάβη πως είχε ιδεί ένα φορητό όνειρο. Ψέμματα λοιπόν ήταν ο κ. Τανάλιας με την τανάλια του! Κι' ο φόβος του πέρασε. Με ο πόνος του έμεινε. Το δόντι του τον είχε ξαναπιάσει στ' άλήθεια. Ούτε το κούο τον άφέλησε ούτε το ζεστό. Έπρεπε να βρής κάτι άλλο...
 Τότε θυμήθηκε πως άφελεί το ρούμι, το κονιάκ, το ούζο, κι' ό,τι ποτό καίει. Θυμήθηκε άκόμα πως πεινούσε, γιατί το βράδυ δεν είχε βάλει

στο στόμα του μπουκιά. Και σκέφτηκε να πάη στο κελλάρι, να φάη και να πιή.
 "Αλλά το κελλάρι ήταν μακριά από την κάμαρά του, το σπίτι σκοτεινό, κι' ο Κωστάκης φοβόταν... τα φαντάσματα. (Κι' ίσως τα φαντάσματα—τί άνοησία του!—τα φοβόταν περισσότερο κι' από την τανάλια...) Τι να κάμη; Να πάη; κακά να μείνη; χειρότερα. Και τάποφασίξει.
 Βγαίνει στο διάδρομο, που μόλις φωτίζεται από το φεγγάρι—έχει ένα παραθύρο με χρωματιστά τζάμια—και κοιτάζει: Μην είναι κανένα φάντασμα;... "Α! τ' είναι το χέρι εκείνο στον τοίχο, που λες και θέλει να τον άρπάξη; "Αμ ο πελώριος μαύρος εκείνος ήσκιος που λες και θέλει να τον καταπιή; Το βάζει στα πόδια. "Ο ήσκιος— που είναι ο δικός του—τον κυνηγά. Το χέρι δεν το βλέπει. Και με μια ξεφρενιασμένη τρεχάλα, φτάνει και κώνεται στο κελλάρι.
 (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ - ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Δίχως άλλο ο Νταρλιέ δεν ήταν απόλυτα βέβαιος για την υποδοχή που θα τους έκανε ο Λαρζάκ. Πάντε λεπτά πέρασαν. Τέλος η πόρτα άνοιξε πάλι, ο καθηγητής Λαρζάκ παρουσιάστηκε. Από την πρώτη στιγμή έδινε την εντύπωση ενός ήφιστιεύου που είναι έτοιμο να εκραγή. Είχε το μέτωπό του ζωωμένο και κοίταζε πάνω από τα γυαλιά του, που τα φορούσε χαμηλά στη μύτη του.

— Περάστε σάς παρακαλώ, είπε. Ο Νταρλιέ έκανε τις συστάσεις. Χωρίς να προσέξω διόλου τον Αμερικανό, ο καθηγητής στράφηκε άμεσως στον Μουζέν.

— Θα σάς ζητήσω την άδεια μιά μέρα να έρθω στο εργαστήριό σας και να παρακολουθήσω τα πειράματά σας. Κάνετε μιά ανακάλυψη που... δεν βρίσκω λόγους να τη χαρακτηρίσω... είναι απλούστατα υπέροχη. Παραρέθηκα στην ανακοίνωση που κάνατε στην Ακαδημία, αλλά ήμουν πολύ μακριά και δεν έδλεπα καθόλου καλά.

Και γελώντας πρόσθεσε:

— Εκείνη όμως η διαβολομαϊμού σας μου πέρασε ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου και σάς βεβαιώνω πως δεν ήταν καθόλου ευχάριστο. Αλήθεια, ξέρετε τί απόγινε η μαϊμού σας;

— Νά σάς πω την αλήθεια, όχι. Και η μαϊμού και ο σκύλος και η γάτα εξαφανίστηκαν. Υποθέτω πως θα μου τους άρπαξαν τίποτε ένθουσιώδεις θαιμασιαί.

— Δεν μπορώ να σάς δώσω καμιά πληροφορία ούτε για το σκύλο σας, ούτε για τη γάτα σας, μπορώ όμως να σάς βεβαιώσω ότι η μαϊμού σας βρίσκεται λαμπρά στην υγεία της. Γιατί τη μάζεψα εγώ. Βρίσκεται τώρα εδώ, στο εργαστήριο και όταν την βλέπει κανείς δεν θα φαντασθή ποτέ πως την είχατε παγώσει. Της τὰ συγχωρώ όλα γιατί ήταν νεκρή κι' αναστήθηκε, μιά είναι σι' αλήθεια ανυπόφορη. Μου έκανε χίλια κομμάτια μιά κρυστάλλινη βερίνα, έπαιξε με κάτι λίθινα εργαλεία της παλαιολιθικής εποχής που μου έφεραν από την Κίνα και χιές λίγο έλειψε να μου τσακίση ένα κρανίο του Νεάντερταλ. Ύστερα απ' αυτό καταλαβαίνετε βέβαια πως αποφασίσαμε να την δέσουμε.

— Δεν έχετε παρά να μου την δώσετε για να την ξαναπαγώσω πάλι, έτσι θα μείνη ήσυχη.

— Η πρόταση αυτή έκανε τον Λαρζάκ να γελάσει:

— Σύμφωνα, είπε, θα σάς την φέρω μιά απ' αυτές τις ημέρες και θα την παγώσωτε μπροστά μου.

— Άκουσε, έκανε ο Νταρλιέ, κόβοντας τον, δεν θέλω να σέ κάνουμε να χάνης την ώρα σου. Χιές μου μίλησες για κάτι παγωμένα μαμμούθ που βρέθηκαν στη Σιβηρία.

— Ορίστε, είπε ο Λαρζάκ, παίρνοντας ένα φύλλο χαρτί. Ο διοικητής της περιφέρειάς της Γιακούτακ ανήγγειλε στην κεντρική διοίκηση ότι στην έπαρχια Κολύμνα ανακαλύφθηκε ένα μαμμούθ μέσα στους πάγους διατηρημένο σε λαμπρή κατάσταση. Οι κυνηγοί που το ανακάλυψαν είπαν πως στα μέρη αυτά θα βρίσκονται άσφαλώς και άλλα ζώα θαμμένα μες στους πάγους. Μά ούτε είναι και να το σκέπτεται κανείς να πάη εκεί.

— Γιατί;

— Αυτός που είχε μιλήσει ήταν ο Τώκεττ.

— Γιατί; Διότι απλούστατα είναι στην άλλη άκρη του κόσμου, σε μιά χώρα απέραντη, παγωμένη και χωρίς καμιά συγκοινωνία, έκανε ο Λαρζάκ παίρνοντας φωτιά. Τι νομίζετε πως θα μπήτε στον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο και θα πάτε στη Σιβηρία όπως πάτε για να κάνετε ένα περίπατο στο δάσος της Βουλώνης; Για ρίξτε μιά ματιά στο χάρτη και τότε μου μιλάτε.

— Μάλιστα, ως συμβουλευθώμε το χάρτη.

— Σοβαρά θέλετε να πάτε στη Σιβηρία; φώναξε ο Λαρζάκ.

— Ο Νταρλιέ μπήκε στη μέση.

— Δεν πρόλαβα να σου εξηγήσω, είπε. Ο κ. Τώκεττ θέλει να οργανώσει μιά αποστολή στη Σιβηρία.

— Για να κάνη τι;

— Για να αναστήση ο κ. Μουζέν το μαμμούθ.

— Καλέ αυτό είναι τρέλλα, έκανε ο Λαρζάκ έξω φρενών.

— Μά εσύ ο ίδιος μου το είχες πει, τόλμησε να πη δειλά ο Νταρλιέ.

— Καλέ και το πήρες στα σοβαρά; Έγώ το είπα έτσι γι' άστετο. Αν κατάλαβα καλά από τα πειράματά του κ. Μουζέν, το ζώον για ν' αναστήση πρέπει να βρίσκεται σε άπολύτως καλή κατάσταση. Έ, κανένα μαμμούθ απ' όσα βρέθηκαν ως τώρα δεν ήταν άκέραιο. Σ' όλα είχε αρχίσει λίγο ή πολύ η αποσύνθεση. Βγάλε πως έχουν περάσει δεκάδες

χιλιάδες χρόνια από τότε που κλείστηκαν από τους πάγους. Πώς φαντάζεσαι λοιπόν πως μπορεί ν' αναστήση ένα τέτοιο ζώον; Είσαι πολύ άφελος.

— Ο Νταρλιέ είχε αποστομωθεί. Ο Τώκεττ όμως δεν έχασε το θάρρος του:

— Είσθε βέβαιος κ. καθηγητά, είπα, πως δεν υπάρχουν μαμμούθ απόλυτα διατηρημένα;

— Πάντως ως τὰ τώρα δεν βρέθηκε κανένα, τον έκοψε ο Λαρζάκ ξερά.

— Η θύελλα έτοιμαζόταν να ξεσπάση. Μά ο Τώκεττ έκανε σαν να μην το αντιλαμβανόταν. Είχε ανοίξει την σιγαροθήκη του έβγαλε ένα τσιγάρο και άρχισε να το καπνίζει.

— Το λάθος είναι το κ. Νταρλιέ είπα, που δεν εξηγούμαι καλά, γιατί μου σύστησε να μ' έλθω σ' εσάς πολλά λόγια επειδή θυμώνετε εύκολα. Ακολούθησα τις συμβουλές του και πάλι φαινόσθε θυμωμένοι. Γι' αυτό μου φαίνεται πως πρέπει να σάς δώσω να καταλάβετε τί θέλω. Ήρθα χιές από τη Νέα Υόρκη. Διάβασα στις εφημερίδες για τα πειράματα του κ. Μουζέν και σκέφθηκα πως για να είναι απόλυτος ή επιτυχία πρέπει να δοκιμάση τη μέθοδό του και σε άνθρωπο. Για φαντασθήτε τί έχει να κερδίση ο κόσμος απ' αυτήν. Για ένα μεγάλο ταξίδι π. χ. δεν θα χρειαζόταν να παίρνουν μαζί τρόφιμα παρά μόνον για το πλήρωμα. Γουδς επιβάτες θα τους πάγωναν όλους και στο λιμάνι που θ' αποβιβάζονταν θα τους ξεπάγωναν. Σας επαναλαμβάνω πως οι συνέπειες για την ανθρωπότητα θα ήταν ανυπολόγιστες. Μά ο κ. Μουζέν δεν ήθελε να πειραματισθή επάνω μου. Τότε ήρθε ο κ. Νταρλιέ και είπα για τα μαμμούθ και εγώ σκέφθηκα πως αυτό το πείραμα θα ήταν ίσως ακόμη πιο ενδιαφέρον. Για τα έξοδα μ' έλθω να σάς νοιάζει. Θα τὰ αναλάβω εγώ όλα γιατί αγαπώ την επιστήμη. Ελπίζω τώρα, κ. Λαρζάκ, ότι εξηγήθηκα κι' έτσι δεν έχετε πιά λόγους να είσθε θυμωμένοι.

Και με τα λόγια αυτά άπλωσε το χέρι του στον Λαρζάκ που είχε σασίσει δρότελα και κοίταζε πότε τον Νταρλιέ, πότε τον Μουζέν, πότε την Ναδία.

— Είσθε περίεργος τύπος, είπε. Και πρώτα απ' όλα, έχετε ιδεί ποτέ σ' ένα μαμμούθ; Όχι. Λοιπόν έλθετε μαζί μου να σάς δείξω ένα που είναι μοναδικό σ' όλο τον κόσμο. Δεν το έχετε ούτε στην Αμερική. Δεν το δείχνω σε κανένα, μ' έλθω να σάς κάνω εξαίρεση.

— Ο Λαρζάκ άνοιξε μιά πόρτα, μ' άβλις πάτησε το πόδι του στο κατώφλι έβγαλε μιά φωνή, άπελπισίας και άρμης μέσα: Όλοι τον ακολουθήσαν. — Επάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι βρισκόταν τοποθετημένο το βαλσαμωμένο κεφάλι ενός μαμμούθ και στην κορυφή του ήταν έγκαταστημένη μ' έλη τη βολή της μιά μαϊμού. Είχε τραβήξει το πάνινο κάλυμμα που σκέπαζε το κεφάλι για να το προφυλάττη από τη σκόνη και με τα νύχια της ψαχούλευε μέσα στην πυκνή χαιτή του προϊστορικού θηρίου σαν να έφαχνε να βρη κανένα ζώο.

— Άχ την κακούργα, πάλι λήθηκε φώναξε ο Λαρζάκ. Και τώρα θα μου μαθήση το μαμμούθ μου.

Και άρπάζοντας ένα μακρό χάρκα έτρεξε να πιάση τη μαϊμού, που βλεπόντας πως τὰ πράγματα έπαυσαν άσχημο δρόμο, κατέθηκε σαν άστραπή από το κεφάλι του μαμμούθ και σκαρφάλωσε στο επάνω πτώμα της βιβλιοθήκης ρίχνοντας μιά δόκλση στίβα βιβλία. Ο Λαρζάκ χιείδεψε με συγκίνηση το κεφάλι του μαμμούθ.

— Ευτυχώς, το καταραμένο ζώον δεν πρόφτασε να κάνη ζημιά, είπα.

— Έγνοια σου, πρόσθεσε, και θα σε πάω αύριο στο κ. Μουζέν για να σε ξαναπαγώση. Σας παρακαλώ κ. Μουζέν αν μπορείτε κατεβάστε την, γιατί κάτι θα μου σκαρώση πάλι.

Με μερικά καρύδια και φουντούκια ο Μουζέν κατέφερε να κατεβάση τη μαϊμού από το καταφύγιό της και να

την πιάση από την άκρη της άλυσίδας που είχε κόψει. Αφού την έδεσε πάλι και τη στρέωσε στη θέση της ο Λαρζάκ ήσυχασιμένος γύρισε πίσω στο μαμμούθ του, όπου βρήκε τον Τώκεττ να στέκεται και να το κοιτάζει θαμπωμένος.

— Σάν ζωντανό φαίνεται! Έκανε. Ο καθηγητής κολακευμένος μάλακωσε.

— Πραγματικώς είναι καλή δουλειά, είπα. Για το μαμμούθ αυτό, πρόσθεσε, οργανώθηκε ειδική αποστολή που κακοπάθησε επί μήνες δόκληρους στη Σιβηρία έως διου το άνακαλύψη και μου φέρη εδώ αυτό το κεφάλι.

— Έγώ δεν θα σάς φέρω μονάχα ένα κεφάλι, αλλά ένα δόκληρο μαμμούθ και μάλιστα ζωντανό, είπα ο Τώκεττ. Αν θέλετε μάλιστα θα σάς το άνεβίσω εδώ επάνω στο εργαστήριό σας.

— Για όνομα του Θεού, λυπηθήτε τις σκάλες του Μουσείου, έκανε μισογελώντας ο Λαρζάκ.

Μά ο Τώκεττ χωρίς να προσέξη την έλαφριά ερωτική του εξακαλούθησε:

— Ξέρω πως σεις οι επιστήμονες, είσαστε άνθρωποι που δεν σάς θ' άμπώνει ο πλούτος και ξέρω μάλιστα πως με περιφρονήτε κάπως για τα χρήματά μου. Γι' αυτό εγώ δεν σκοπεύω να σάς προσφέρω χρήματα, αλλά να θέσω στη διάθεσή σας ό,τι χρειάζεται για να οργανωθή μιά επιστημονική αποστολή στη Σιβηρία.

Συνεννοηθήτε εσεις οι τέσσερις και όταν συμφωνήσετε σε όλα, και αποφασίσετε, μου ανακοινώνετε τις αποφάσεις σας. Το μόνο που ζητώ από σάς είναι να μου κάνετε τη χάρη να με πάρετε μαζί σας.

(Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Ποιοί μήνες έχουν 30 ημέρες και ποιοί 31; Δεν είναι εύκολο να θυμάται κανένας και κάθε φορά πρέπει να ψάχνη στο Ημερολόγιο. Οι πατέρες μας όμως, που δεν είχαν τόσο πρόχειρα τα Ημερολόγια, το έβρισκαν με τον ακόλουθο πρακτικό τρόπο:

— Έκαναν τα ένα χέρι τους γροθιά, κι' έτσι που τελειώνει η πλάστη για να ριχίσουν τα δάκτυλα και σχηματίζεται μιά κυματιστή γραμμή από έσοχές (κόμπος) και έσοχές (λακκάκια). Πατούσαν διαδοχικά με το δάκτυλο του άλλου χεριού ένα κόμπος κι' ένα λακκάκι, άρχίζοντας από τον πρώτο κι' ονοματίζοντας τους μήνες κατά σειρά: Ιανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος και καθέξής. Άμα έφταναν στον τελευταίο κόμπος, που αντιστοιχούσε με τον Ιούλιο, ξαναγύριζαν στο πρώτο, που αντιστοιχούσε τώρα με τον Αύγουστο, κι' εξακολουθούσαν.

Λοιπόν, κάθε μήνας που έπεφτε σε κόμπος, θα είχε 31 ημέρες και κάθε μήνας που έπεφτε σε λακκάκι, θα είχε 30 (κι' ο Φεβρουάριος 28). Δοκιμάστε το.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

Μέλλον άρχηγός Στριγγλίτσα Πειραματόρα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΜΗΤΡΙΚΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ

Είχα βγει στην αδελφή μας μετά το μεσημβρινό φαγητό και παρακολουθούσα μια πολύχρωμη πεταλούδα που έπαιζε πετώντας από λουλούδι σε λουλούδι, μέσα σ' ένα δλόχουσο εαρινό ήλιο φως, που έκαιγε τις φτερούγες της να λαμπυρίζουν σε διάφορους χρωματισμούς σαν να την έβλεπα μέσα από ένα κρύσταλλο πολυελαίου.

Λίγες στιγμές κάρτησε αυτό το πανόραμα, γιατί η πεταλούδα μου μ' άφησε γρήγορα για να πετάξει σ' άλλους κόσμους, ίσως πιο όμορφότερους. Έρριξα τότε αδιάφορη τη ματιά μου στα δεκατέσσερα μικρά πουλάκια μας, που μάς χάρισε η κλώσσα μας έδω και δεκαπέντε ημέρες και που λίγο μακριά από τη μητέρα τους άνοιξαν ήλιαζονταν μέσα τ' ένα μικρό λάκκο, πασπαλεύοντας το χώμα με τα μικρά κωδικάκια τους κι' έτσι όπως ήταν συναγμένα σαν ψεύτικα, σαν ζωγραφιές, μ' έκαναν να τ' αλαχταρίσω και να θέλω να τ' άπασω, όσα μπορούσα, να τ' αλαχταρίσω, να τ' αλαχταρίσω, να τ' αλαχταρίσω.

Δεν άγγισα να τ' άποφασίσω και να, σαν σίφουνας όρμασά και τ' έπάνω τους και κριν έκείνα τα καίμενα καταλάβουν τον κίνδυνο είχα πιάνει στα χέρια μου δυο χαριτωμένα άσπροκίτρινα πουλάκια, που με τα ζωηρά ματάκια τους και τις ψιλές φωνιές τους έδειχναν τον τρόπο τους για το κακό συναπάντημα. Μά έγω τα είχα βάλει κλώσσά στα χέρια μου, και με λόγια χαϊδευτικά και με φιλιά στο μικρό τους κεφαλάκι προσπαθούσα να τ' αλαχταρίσω—Θεέ μου!—βλέπω μπροστά στα μάτια μου τ' η μητέρα τους τ' η κλώσσα μας, που μ' ένα τεράστιο πέταγμα με τις φτερούγες άνοιγμένες και έβαλλη, έδούλησε και τ' έπάνω μου για να έλευθερώση τους δυο αγαπημένους τους σκλάβους μου.

Δεν είναι άγνωστα βέβαια να σ' άπ' άνω, πώς αυτόματα άφησα κάτω τα δυο πουλάκια, γιατί ο τρόμος μου ήταν πιο μεγαλύτερος από τον δικό τους.

Τά πήρε κοντά της σ' αρωμαγώνιάς τα με τις άκόμη άνοιγμένες φτερούγες της και διαρκώς σ' αρωμαγώνιάς γύρω μου με κοιτούσε κατάματα, άγριεμένη, έτοιμη να μου έπιτεθη και πάλι, αν τολμούσα να περάσω τα παιδιά της. Ύστερα τραβήχτηκε σ' μια γωνιά της πύλης, τ' άφώναξε κοντά της με μικρές ιδιόρρυθμες κραυγές της, και τ' άβαλε όλα από κάτω από τις φτερούγες της, που τις κρατούσε πάντα άνοιγμένες, σαν άσπίδες για να τ' άπροφυλάξη από τον κίνδυνο.

Άποτραβήχτηκε κι' έγω λίγο, και τότε την είδα να σηκώνεται ξεθαρραμένη και να τ' άδηχτη σ' ένα έκεί κοντά μου

κρά δοχείο, πούχε το φαί τους—μερικά σπυριά κομμένο σάρι.— Άρχισε να σπυριάζει ένα-ένα σπυρί και να τους τ' άκινη μπροστά τους, και πάλιν να τ' άσπυριάζει μέχρις ότου κι' έκείνα έκαναν το ίδιο, χωρίς η μάνα να τρώη έστω κι' ένα σπυρί.

Μ' όλο τον τρόπο που είχα άκόμη δεν μπορούσα να μη θαυμάσω την άγάπη της για τα παιδιά της και είπα:

«Καθήμενη μάνα, άθάνανη μάνα, παντού, όπου κι' αν σε συναντήση κανείς και μέσα στους άνθρώπους μά και μέσα στα ζώα άκόμη, θά προκάλη; πάντοτε τόν σεβασμό για τ' η μεγάλη σου στοργή, για τ' η μεγάλο σου πόνο, για τ' η μεγάλη σου μητρική καρδιά, που θά σ' άνεβίξει πάντα πολύ ψηλά μέσα στη συνείδησή μας σαν μια άγια μ' ένα φωτιστέφανο, που, άλλθθια, σου άξίζει!»

Μυρωμένη Άδούλα [B]

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Θέλησα να κάνω ένα πρωινό περίπατο στο δάσος και βγήκα την ώρα που η φύση έυπνοούσε και τ' η νυχτερινό της ύπνο. Ο ήλιος δ' άβήθηκε μόλα στο καθάριο στερέωμα σέροντας πίσω του έναν όγκο χουσαφι για να τ' άκίνη σ' όλη τ' η φύση τριγύρω.

Δεν ξέρω γιατί, μά σήμερα μου φαίνεται ο ουρανός πιο γαλάζιος, το δάσος πιο πράσινο, η άνεμομένη θάλασσα πιο σμαραγδένια και γενικώς όλα τριγύρω μου είναι πιο χαρούμενα, πιο γελαστά από άλλους.

Τά τρελλά τριζίκια δεν παύουν το μονότονο τραγουδι τους και τ' η πουλιά στα δέντρα ψάλλουν μόρια χαρπαλά τραγούδια. Ένα σκυλί πέρα γαυγίζει... τ' άκ-άκ-άκ ο ξυλοκόπος σκίζει ένα ξύλο... Τ' άγέρι χαϊδεύει ήσυχα τ' ά φύλλα, και τ' η πενκόφυλλα κ' άφροντας κάνουν ένα πλοάσιο πράσινο γιαλιστερό χαλί...

Τ' άδροφα που είναι τ' άρωι στο δάσος!

Ζακυνθινόουλα [B]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Πόσο μ' άρέσει η θάλασσα! Νά την κοιτάω, άπλωμένη μπροστά μου, ήσυχη ή τρικυμισμένη να κλώ, σκίζοντας την άπαλά αν είμαι σε βάρκα, βαθιά αν είμαι σε βαπόρι.

Άλλά προπαντός μ' άρέσει να μπαίνο μέσα της, να τ' η αισθάνομαι να μ' άγκαλιάζει άπαλά, προσπαθώντας με τ' άδροσερά νερά της; να με παρηγορήση για τ' ην κακία των καυστικών ακτίνων του ήλιου.

Γιαντό, μόλις τέλειωσαν οι έξετάσεις άμέσως άνοιξαν τ' ά μπανιόλα και τ' ά σπατάγια για να βρουν από τ' η ναφθαλίνη τ' ά μπανιόλα, τ' ά παπουτσά και οι σκούφες. Τ' ά ετυχία που αισθάνθηκα όταν βρέθηκα έτοιμη για μπάνιο στην άμου-

διά Πώς δροσίστηκαν, στο νερό τ' ά πόδια που είχαν κλει στή ζεστή άμμο! Σιγά-σιγά προχωρούσα και η θάλασσα δλοάνα μ' έβρεχε περισσότερο. Δεν είχα όμως τ' ά θάρρος να βουτήξω έντελώς στο νερό. Πήρα φόρα μια δυο φορές και κοντοστάθηκα: ένας άόριστος φόβος με κρατούσε. Τέλος άποφάσισα και έπασα. Ού, τ' η καρδιά, τ' ην πρώτη στιγμή. Γρήγορα όμως ζεστάθηκα και τότε αισθάνθηκα τόσο έλαφριά, σαν πουλιούλο. Έπειτα δοκίμασα να κολυμήσω. Τό είχα ξεχάσει άραγε τ' η κολύμπι; γιατί δεν είχα κάνει πέρους ούτε ένα μπάνιο. Ά δχι, τ' η θημόμουνα άκόμη. Μόνο που κουράστηκα γρήγορα. Μά αυτό δεν έχει σημασία: έχω τρεις μήνες στη διάθεσή μου να τ' άσυνθίσω πάλι.

Άστριος Νίκη [Γ]

Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟ

Σήμερα έξόπησα πιο έντονα από τις άλλες φορές, δεν ξέρω και έγω γιατί. Σηκώνομαι και άνοιγω τ' η παραθύρό μου, ρίχνοντας ένα βλέμμα στην ώραία φύση που αγά-αγά αλλάζει χρώματα με τ' η ανατολή του ήλιου.

Κάθωμαι λίγο και παρατηρώ γύρω μου. Όλα τ' ά παράθυρα είναι άκόμη κλειστά και στο δρόμο άπλώνεται μεγάλη ήσυχία, μόνο από μια μεριά άκούγεται πρώτη ή φωνή του γαλατσά και μερικοί όργανοί με τ' ά φωνάκια στον όμο, που ηγαίονουν στην δουλειά τους.

Έτσι καθισμένη στο παράθυρο δεν κατάλαβα και έγω πώς πέρασε η ώρα. Έτοιμάζομαι γλήγορα, γλήγορα, παίρνω τ' ην σάκκα μου και βγαίνο.

Είναι όκτω ή όρα και η κίνηση του δρόμου άρχισε να γίνεται ζωηρότερη. Είς τ' ά πεζοδρόμια οι όπηρετές σκουπιζουν, πιο πέρα μερικά παιδιά με τ' ην σάκκα τους στο χέρι τρέχουν να προφθάσουν τ' ά μάθημα και συνήτουν ζωηρά. Τά μαγαζιά ένα-ένα άνοιγουν και κάνουν θόρυβο και όλοι τρέχουν να αναλάβουν τ' ην εργασία τους. Τά τράμ ηγαυνοόρχονται γεμάτα κόσμο και τ' ά αυτοκίνητα σφυρίζουν δυνατά. Τ' η κίνηση άλλθθια τ' ά πρωι! Όλοι βιαστικοί τρέχουν να προφθάσουν για να παραρθεθούν τ' ην άρωμαγώνη όραν εις τ' ην εργασία των. Βέβαια η κίνηση ατ' η παιδι έπειτα, ο καθένας εδρεύεται εις τ' ην εργασία του, ο όπάλληλος εις τ' ά μαγαζί του, ο όργάτης εις τ' ην δουλειά του και έγω εις τ' η σχολείο.

Όρεσιβία [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρώτησε μία κυρά τ' ά βλάγο που τ' ης πήγε αυγά: —Δικά σας είν' αυτά, μικρέ; —Όχι, τ' ης κάπας μας, καλέ! Δόνιφαν

ΑΛΦΑΒΗΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

Άθήνα 42 όδός Έδρηπίδου
τ' ην 13 Σεπτεμβρίου 1938

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Μ' αϊτόν τόν τίτλο, ο παλαιός συνεργάτης μου καθηγητής κ. Άθανάσιος Χ. Παπαγαρίσης έξέδωσε μια συλλογή διηγημάτων. Είναι για παιδιά, είναι όμως και για μεγάλους, και πολλά απ' αυτά έχουν πρωτοδημοσιευθεί στο περιοδικό μου. Έξαιρητικά όφρατα διηγήματα, από τ' ά καλύτερα που έχωμε στη γλώσσα μας. Γ' αϊτό συσταίνο θερμά τ' ά βιβλίο τ' η κ. Παπαγαρίση. Τιμάται όρ. 20 και βρίσκεται σ' όλα τ' ά βιβλιοπωλεία. Μπορείτε να τ' ά παραγγείλετε και στο συγγραφέα, όδός Άλκαίου 21, και να έσωκλήσετε στο γράμμα σας τ' ά αντίτιμο σε γραμματόσημα.

Έλληνικό Άσραγιάλι τ' ά διηγηματάκι σου δεν τ' ά διαθέσα άκόμη, αλλά βέβαια που δεν πρέπει να ποθαρυνθής αν τυχόν άπορρηθή, αλλά να στείλεις άλλο, που άσραγιάλι θά είναι καλύτερο. Πολύ καλός ο βαθμός σου, εγς. Ναι, από τ' ην Έθρα κατ' άγεται κι' ο κ. Παπαδόπουλος. Όταν θά πάς, μά μου γράψης τις έντυπώσεις σου.

Έτυχς, Τεσούγενη, να μην έχω άρκατό χώρο τ' ην άλλη φορά και γι' αϊτό δεν άπάντησα σε μερικά γράμματα. Τ' η με είχες ρωτήσει για τ' ά ψευδώνυμο; δεν θυμώμαι πιά. Δεν μου τ' ά ενάγραψες; Είβα τ' ά όφρατα που περνάς και τ' ά καλές γνωριμιές που κάνεις.

Έλαβα, Κουκλαμά, μέσα στο γραμματάκι σου «μιά από τις πρώτες κυκλαμαίες που άρχισαν να φτυρόνουν δειλά-δειλά στην Έκλήη». Πώς μου άρεσε! Ένα λουλουδάκι ήμμμα φορά είναι όλη... η φύση! Είδα τ' ά όφρατα παράστασε στο Λουτράκι μ' η τόν Σαντό Ναδαρχο που τ' ά σπαίξομαι.

Πολύ ποιητικό τ' ά γράμμα σου, Άνθος τ' ης Άνατολής. Πραγματικώς είν' ένα έξοχο θέμα τ' ά φεγγάρι όταν, όλόγμο, βγαίνει από τ' η θάλασσα. Άλλά μήπως κι' ο ήλιος είναι λιγώτερο; Γιατί σου μιλώ μόνο γι' ανατολή φεγγαριού και δύση ήλιου; Μήπως τ' ά πρωι κοιμάσαι και δεν τόν βλέπεις που βγαίνει;...

Έχεις δικιο, Σαντή Κουκλίτσα, ατ' ά μου τ' ά είχες γράψης και άλλοτε, αλλά τ' ά είχα ξεχάσει. Έχω να κάμω, βλέπεις, με τόσες χιλιάδες παιδιά... Κι' όμως—καθώς λες κι' σου—παίρνουν κι' άλλες χιλιάδες, περισσότερες, που δεν είναι παιδιά μου. Γ' αϊτό πρέπει να έσοπαθίστα...

Κι' ατ' άς οι λέξεις, Τόμπουλα, είναι μέσα στα τυπογραφικά λάθη. Όταν λέω ότι μια λέξη διαφέρει από μια άλλη «κατά ένα γράμμα», έννοια και άλλαγή, και προσθήκη, και άφαίρεση ενός γράμματος. Π.χ. κούρος-όρος (άφαίρεση), κούρος-ούρος (προσθήκη), κούρος-Κύρος (άλλαγή). Ά, τ' ά πολλά και όφρατα ταξίδια που έκαμες! Χάρω που πέρασε καλά, Νεράϊδα τ' ά Αίσαυ, σ' ην κατασκήνωσή τ' ά Σουλιού. Ναι, τ' ά Μικτόν τ' ά 22 φυλλάδιου, όρ. 288, έχω ένα τυπογρ. λάθος: σ' ην τελευταία λέξη, αντί η βάλει κ. Ενόνθη όμως, γιατί τ' η γυρεάει φωνήεν μέσ' στα σύμφωνα; Όσο για τ' ά δεύτερο γράμμα τ' ης πρώτης είναι ο, αλλά δεν έπιασε καλά και φαίνεται σαν γιώτα.

Άλλθθια, Δαίς Μπρούνη, ξεχάσα να σημειώσω σ' η «Χίνα» σου πως ήταν μετάφραση από τ' ά γερμανικό, ένθ έσύ τ' ά είχες. Τό παρέλιψες δηλαδή ο τυπογράφος

και δεν τ' ά θυμήθηκα να τ' ά προσθέσω σ' η διαόρθωση. Για τις όσκολές Άσκήσεις (Έλ-λιποσύμφωνα, Έπιγραφές εκ Τριπλής Άκροστυχίδος κτλ.), δεν έχω εις δικιο. Τ' η στιγμή που τ' άσαι λύτες τις βρίσκουν, θά π' η πώς δεν είναι λύτες και δεν πρέπει να καταργηθούν, γιατί μαζί με τις εύκολες η εύκολότερες, πρέπει να υπάρχουν πάντα και δυσ-τρές όσκολές. Πώς άλλθθια θά ξεχώριζαν οι ικανότεροι κι' άπειρότεροι λύτες; Ναι, όταν ένα κομμάτι είναι πολύ μεγάλο, τ' ά βάζω κομμάτια φορά σε δυο συνέχειες, αλλά, φυσικά, πρέπει να είναι κι' έντάκτως όφρατα.

Δεν σε ξεχάσα, παλιά μου Άυρα τ' ά Πηλίου, αν κι' είχες δυο χρόνια να μου γράψης. Πολύ μ' άχαριστήσε τ' ά γράμμα σου κι' έλπίζω ατ' ά έξης να είσαι λιγώτερο άμαλής. Σου έστειλα τ' ά φυλλάδιον 22 και 31. Έλαβα και τ' ην άπάντησή σου στο διαγωνισμό των Άσκηων Λέξεων, αλλά θά λάθης βέβαια μέρος και στους άλλους, άφοδ σου άρεσαν τόσο. Πρέπει να νανανέωσής και τ' ά ψευδώνυμό σου.

Χάρηκα, Τσιγγάνικα Βορέι, που είσαι τώρα Άθηνάικα κι' έχω πιο κοντά μου. Με γαία τ' ά καινούργια σάτι, που θά τακτοποιήθησες, βέβαια, ότ' ά να μπορείς να μου γράψης άνετα και τ' ά μεγάλο γράμμα που περιμένω. Σου έστειλα σ' η νέα σου διαόρθωση και τ' ά φυλλάδιον που ζήτησες.

Και σου, Γαβριά, με άραφης σύντομα και βιαστικά, αλλά θά με άποζημιώση τ' ά μεγάλο γράμμα που περιμένω. Για τ' ά κομμάτι σου άκουσε: Δεν πρέπει να έχω «άγνωστική άνοσημονησία», γιατί συνήθως, έξαιτίας τ' ά κλήθους που λαβαίνο, η κρίση μου άργει... Έπειτα, μόνο αν άπορρηθή, θά σου π' ην πούδες λόγους, δηλαδή θά σου κάμω μια σύντομη κριτική. Άν έγκριθη, θά τ' ά ίδης δημοσιευμένο, και τότε ατ' η θά είναι η κριτική μου.

Κι' έγω, Δικαιωματίη, είμαι πολύ ικανοποιημένη από τ' ά βαθμό σου—18—και σου εύχομαι καλή πρόοδο και σ' ην Γ' τάξη. Χάρω που έρχισες τώρα να λαβαίνης μέρος και στους διαγωνισμούς μου. Έ, βέβαια, πολύ όσκολός δεν είναι για ένα κορίτσι που Γυμνασείο, θέλουν όμως ύπομνη. Έλαβα τις λύσεις και τ' ην άπάντησή σου στο διαγωνισμό Άσκηων Λέξεων.

Νεφέλη, ατ' ά σου έγκρινω, άφοδ ήταν έλαφύρο και στον κατάλογό σου πρώτο. Σου έστειλα και τόν Όδηγό που έχεσα να σου τόν στείλω με τ' ά φυλλάδιον. Χάρω πολύ για τ' ην έγγραφή σου, έλπίζω να μου γράψης συχνά και σ' ά εχάριστώ που φροντίσες και για τ' η διάδοσή μου. Ο κ. Σ. σε χαιρετά.

Χάρω πολύ για τ' ά «ούστασή» σου, Νεφέλη. Είμαι άξέπαινος που έργασθηκες για να αποδόσης και τώρα είσαι σε θέση να εξακολουθήσης να μορψώνοσαι εργαζόμενος. Σου ένάκρινα τ' ά ψευδώνυμο κι' έλπίζω να μου γράψης συχνά. Έχάριστώ και που θά με συστήσης στους φίλους σου. Άπαντά παραπάνω, Συριανόπουλο, σ' ην Τόμπουλα, κι' η άπάντησή μου λύνει και τ' ά δική σου άπορία. Τό «άγγελιοφόρος» λέγεται κι' «άγγελιαφόρος» ότ' άς δεν είναι τυπογραφικό λάθος. Έβσημα παίρνουν βέβαια και οι «έντός διαγωνισμού», όδρο μόνο δεν παίρνουν, άφοδ ηήραν ήδη για τ' ά ίδιο βραβείο. Γιατί «έντός διαγωνισμού» τίθεται ένας διαγωνιζόμενος όταν π' ηρε ήδη ένα βραβείο σε προηγούμενο όμοσιδή διαγωνισμό, και δεν άξίζει, στον νέο, γι' άνώτερο.

Έχεις πολύ δικιο, Ροζελάντια η Φύσις είναι τ' ά καλύτερο βιβλίο, κι' όταν έγ κανένας μέσα σ' ατ' ην—για λίγον καιρό, έν-

νόθ—δεν έχει άνάγκη να διαβάξη κι' άλλα. Έτσι και σ' όθ έναγίνης «βιβλιοφάγος» τώρα που θά γυρίσης στην Άθήνα, να κάμης τόν τελευταίο χρόνο τ' ης σχολικής σου ζωής. Άν ήθερα πώς η άπάντησή μου θά σ' έβρισκα στα Τρίκαλα, θά σου έγραφα να μου χαιρετήσης τ' η φιληνάδα σου τ' η Άσούκα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Όθρα βορέι» τ' ά Όγυου Καπέ. Έχει κάποιον πνοή, αλλά γενικά είναι άτεγχο και πολύ έπιτεθη. Για τ' άσρα τριτάχα θά ήσαν άρκετά, φτάνει να είχαι ζουμί.—Καλοκαιρινές φλυαρίες τ' ης Ρ. Τό περιεχόμενο δικαιολογεί τόν τίτλο. Άν οι φλυαρίες περιορίζονταν, ατ' ά μισό, και τ' ά κομμάτι [θά κέρδιζε και σ' η Σελίδα θά μπορούσε να δημοσιευθή, γιατί με τ' ην έκταση που έχω τώρα είναι άδύνατο.—Έκίνους» τ' ης Μάγισσας Ααλίγκας. Καλό ός έβία και μερικώς εικόνες πολύ χαρακτηριστικές, έπρεπε όμως να είναι έλας άπόλυτες. Άηλ. ατ' ά που παρομοιάζει πώς γίνεται τ' ά βράδυ π.χ., να γίνεται, τότε μόνον και όχι σ' άλλη όρα. Ατ' ά συναντάται μόνο στην πρώτη εικόνα. Τό δέντρο μπορεί να τριζή όσοιδήποτε όρα και τ' ά ρυακι δεν καθάρει μόνο τ' ά βράδυ, αλλά όλο τ' ά εικοσιτετράωρο. Άς συμπληρώση τις παρατηρήσεις τ' ης Μ.Α. και ός τ' ά ξανασταλή.—«Όνειρα φτυχού παιδιού». Ύπερβολικά συμβολικό. Σε μεταφέρει άπότομα από τόν κόσμο των όνειρων στον ύπαρκτό κόσμο και δεν καταλαβαίνεις τί θέλει: καλά-καλά να δείξη ο συγγραφέας. Γενικά πολύ άνακατεμένο και πολύ άσυνεπές.—Τό Κάστρο» τ' ά Σατεμοσού. Τό κάστρο που μιλάει παραλείπει η αναφορά τ' ά ομοιωδότερο: τ' ην ένδοξη πολεμική εποχή του, που τότε ότ' ά κοίκοι θά τ' ά πληθάζαν ότ' ά λουλουδά θ' άνθίζαν σ' η, περιοχή του. Άς διαβάξη τ' ά Σ. τ' ά ποιήμα τ' ά Ρ. Άθανα «Έδω σ' ατ' ά τ' ά κάστρα» για να ίδης μια παρόμοια εικόνα, αλλά πόσο παραστατικά ζωγραφισμένη. Τό άλλο καλοτοίκο και θά δημοσιευθή.—Θά εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Περγικιώλης, ά. (ΘΚ). Ναπολιτάνα, κ. (;); Νεφέλη, κ.(ΝΚ).Κεφαλλονίτικο Έλατο, ά. (ΓΜ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τ' ά φίλους τ' ης: Φρόσω Παπαδοπούλου (η όθρα σου άνανέωσε τ' ά συνδρομή σου κι' έχάριστώ πολύ) σου έστειλα και τ' ά φυλλάδιον που σου έλασαν τ' ά Άστρον Γλάρον (έστειλα 5 τετράδια) Στέφανον τ' ης Δόξης (σου άπήνητσα και ατ' ά προηγούμενο) ατ' ά κομμάτι σου δεν θυμώμαι, αλλά θά ίδης σε λίγο, και ίσως θά είδες, τ' ην τόχη του φωτογραφίας βραβευμένου θά δημοσιεύσω προσχώς) Ντένκετιβ-Φάνεσμα (άφοδ δεν τελείωσε η προθεσμία, είχες κάθε δικαίωμα να συμπληρώσης τ' ην άπάντησή σου, να στείλεις δηλαδή άλλη τελευταία περιμένω) Τόμ Σάγες (δεν θυμώμαι να έλαβα άλλο σου γράμμα) όχι, η άλλαγή πρέπει να πληρωθή να, για μικρά ποσά δέχομαι και γραμματόσημα) Ζακυνθινόουλα (περιμένω χαιρετίσματα) Έδωδιαν Ρόδου (μετα τις έξετάσεις λοιπόν, να μου γράψης και τ' άποτελέσματα) Νικολάϊαν Α. Μισοιάνη (έχάριστώ πολύ) για τ' ά ξεσπάθωμα) Τάμ-Τάμ (έλαβα τ' ά κομμάτι σου) έστειλα 15 τετράδια) Διάνα (έστειλα 10 τετράδια) Έλαβα και τις Μαγικές Εικόνες τ' ης Όρεσιβίας, πολύ καλές) Σακ-

θην Ὑδραίοπουλον (καλῶς ἠλθεσ' χαί-
 ρατίματα ἀπ' ἑδους;) Γαρθύαλλο (ἔστι-
 λα 5 τετραδία, περιμένο καὶ μεγάλο γράμ-
 μα) Ἰβίλλυ Φρίξ, Ἀθηναῖον, Ἀγγί-
 νην Σ. Χριστοδοῦλον, κτλ. κτλ.

Εἰς ἑσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν
 5 Σεπτεμβρίου θάπαντῆσά σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τῶν 2800 Διαγωνισμῶν Ἀδελφῶν.
 Αἱ λύσεις τοῦ πολλοῦ τούτων δεκταὶ μέχρι τῆς
 17 Νοεμβρίου.

555. Δεξιόχειρος
 Ἀπὸ φορέσ ἐν' ἀπ' τάνθῳκία
 Ἄν τὸ βάλῃ στὴ σειρά,
 Τί πολλά κ' ὄρατα νησάμια
 Σ' ὀλογάλανα νερά!

Ἡλιοπερίχουτι

556. Στοιχειόχειρος
 Τοῦτος δὲν εἶναι Χριστιανός
 Ἄλλ' ἀπὸ τῆ θρησκεία του
 Πολλά ἡ δική μας ἔχει.

Καὶ γίνετ' ἑνας ποταμός,
 Ἄν μιά τοῦ σβύσης δίφθογγο,
 Πὸν σὲ Βαλκάνια τρέχει.

Ἡλιοπερίχουτι

557. Μεταγραμματισμός
 Ἔπεσ σὸδ φορέμα μου
 Καὶ τὸ λέρωσε πολὺ
 Κι' ἐγὼ δὲν τὸ ἀναβάξω...
 Μὰ ἕνα γράμμα τοῦ ἀλλάξω
 Καὶ στὸν κάτω ἐκεῖ-χάμου
 Ὑψηρέτη μὲ στελή,

Μικρούλα Τραλαλά

558. Αναγραμματισμός
 Βασίλεα ὀμηρικό,
 Συνοτὸ κ' ἠρωικό,
 Ἀκροόπτως θάνεικρῶσης
 Τὸ ἕνα πέμπτο ἀπὸ τῆ γῆ
 —Τί στερεός, τί ποταμὸς!—
 Ἄν τὸ ἀναγραμματίσης.

Μικρούλα Τραλαλά

559. Δικτυωτὸν
 * * * * * =Θηβαῖος ποιητής.

* * * * *

* * * * * =Μέγας ἀρχιτέκτων.

* * * * *

* * * * * =Ρῆμα μέσης φωνῆς.

* * * * *

* * * * * =Πολὺ σκερδός (ἐπίθετ.)

Καὶ καθάτως τὰ ἴδια.

Γαλανομμάτα

560. Κρυπτογραφικόν
 123456754 =Πορθμός.

275625 =Ἐδωπαϊκὸν Κράτος.

345265 =Βαλκανικὴ πόλις.

45332 =Ἐβραϊκὸν τοῦ Ἐδαγγελίου.

5475 =Ἑλληνικὴ πόλις.

6245 =Νόμομα

72545 =Ἰσρατικὸν στέμμα.

Περγιωτικὸν Μελανούρι

561-565. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματός εἰς ἑ-
 κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς
 ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
 σθοῦν ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
 ὡσαυτὲ λέξεις:

πύργος. Κίμων, μῆλον, γόν, ὕαλος
 Σιδηρεὺν Κράνος

566. Ἀκροστιχίς

Τὰ δύο πρῶτα γράμματα—μὴ ἀπο-
 τελοῦντα πάντοτε συλλαβὴν— τῶν κῶ-
 κωθι ζητουμένων λέξεων, εὐθέμενα
 κατὰ σειρὰν, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνω-
 μικόν: εἰ δύο λέξεων:

1, Πόλις τῆς Θεσσαλίας; 2, Ἀρχ. ἐ-
 λεγεονικός ποιητής; 3, Εἰς τῶν ἐπιτά-
 σαφῶν; 4, Προφήτης ἑβραῖος; 5, Περὶ-
 φημος γυνὴ εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας.
 Σαρπηδὼν

**ΣΧΟΛΗ ΧΟΡΟΥ
 ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΚΗΣ
 ΠΟΘΟΥΛΑΣ ΚΑΡΟΥΤΑ**

Ὅδὸς Ὀμήρου 17.—Ἐγγραφαὶ
 ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου—Ἐναρξίς
 μαθημάτων 1 Ὀκτωβρίου.

Ἡ Διάπλασις συσταίνει αὐτῇ τῇ
 Σχολῇ γιὰ τὴ διευθύνει μιά πα-
 λιά Διαπλασοπούλα—ἡ Ζουλένια
 —ποῦ τόσο ἔχει διατρέψει στὴ χο-
 ρευτικὴ τέχνη καὶ τόσα ἔχει δώσει
 δείγματα εὐδοκίμησις καὶ στὴν Ἀ-
 μερικὴ καὶ στὴν Ἑλλάδα.

567. Ἐλλιποσύμφωνον
 υ-αη-αι-εια-ιαι

(Ἀρχαία παροιμία).

Μάγκας

568. Γεῖφος

	τι	τι	οφ	οφ
Τὸ λάκκο	τι	τι	οφ	οφ
N Z	ν'	φ	λο	ῆν
	τι	τι	οφ	οφ
	τι	τι	οφ	οφ

Ἡλέκτρα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 27.

344. Ἐπιστολὴ (ἐπί, στολή).—345.

Θράκη-ρακὴ.—346. Ρέννος-Ρῆνος.—

347. Φόλος-λόφος.—348.

Φ Α Ω Ρ Ε Ν Τ Ι Α 349. ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ

Λ Ρ Π Ρ Μ (Νίνα, ταῖνια, τα-

Ω Ρ Ο Λ Ο Γ Ι Ο Ν ταταλ, ὄχι, Χιο-

Ρ Α Υ Ι Ο Ν νία, ἔαν).—350-

Ε Π Ο Υ Α Ω Σ Ι Σ 354. Διὰ τοῦ Α :

Ν Γ Ω Τ Ο λῶρος μανάς, χά-

Τ Ρ Ι Ι Σ Τ Ι Ο Ν ρίς, Ἀρίων, ναῦς.

Ι Ο Ι Ο Ο —355. ΚΥΠΡΟΣ

Α Μ Ν Ο Σ - Ο Ν Ο Σ (Κακός, Ὑγιος,

Πάμπωτος, Ρευ-

στόν, Ὀλίγον, Σπάναλος).—356. Θαρ-

σεῖν χεῖρ, τὰχ' ἀθρίον ἔσται ἀμεινον.—

357. Διαδίθετε τὴν Διάπλασιν (διὰ δεῖ

δέτε, τὴν, διὰ πλά σὺν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—789]

Διακόφας ἀλληλογραφίαν λέγῃ ἀσθε-
 νείας, εὐχαρίστως ἐπαναρχίω ταύτην.
 Ἀλληλογραφῶ μόνο μὲ μεγάλη τάξη, ἀν-
 ταλλάσσω δὲ c. p. DIMITRI PYROME-
 NOU, BENHA EGYPTE διὰ Ὀσοίρις.

[ΑΗ'—790]

ΕΥΑΝΝΑ, ἔγραψα, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ
 τὴν τόσο φιλικὴν σου αἰσθήματα. ΒΑΡ-
 ΚΟΥΓΙΑ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ, ἀσφαλῶς θὰ ἐπέ-
 στραφῆς, περιμένο νὰχ' σου. ΝΗΡΗΙΣ,
 ΠΑΙΧΝΙΑΠΑΡΑ, ἔγραφα ἀναμένο ἀπάντησῃ.
 Ὀσοίρις.

[ΑΗ'—791]

Ράο-Ράμα, διατὶ τόση ἀκαταξεία;
 Ἐνδοξὸν Βυζάντιον

[ΑΗ'—792]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω κάρτας
 καὶ μὲ τὴν ἀφρόκριμα τοῦ διαπλασοκόσμου
 καὶ σὲ ἔδοπον μὲ ἀποκατάσει θὰ δώσω...
 τί ὄρατο ὄρατο! Ἀρῆστε λοιπὸν. Ἀσις:
 ἀνὴθα Τζένη Πουλίδου, Ἐρμὸς 88, Θεσσα-
 λονίκη.
 Ναπολιτάνα

[ΑΗ' 793]

Κόρη Ὀμπλιγκαντώ, μὲ θυμῶσαι, μι-
 κροῦλι μου; Ἀλληλογραφεύμε; Πρό-
 σachs γιὰτὶ δὲν εἰσῆρες τί σὲ περιμένει...!

Ναπολιτάνα

[ΑΗ'—794]

Μουζιέτ, ἐπιστράφας; Σῆραος ἡ Θεο-
 σαλονίκη μας, πέτυχαν οἱ φωτογρα-
 φίας ποῦ τρέθῃξας σὸ βαπὸρι;

Ναπολιτάνα

[ΑΗ'—795]

Ἐπιθυμῶντας νὰ καταρτίσω πλήρη σὺλ-
 λογὴ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ, παρακαλῶ
 ΟΛΑ-ΕΣ τὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ νὰ
 μοῦ ἀπελθον ἕνα τὸν τετραδίακι μὲ μιά
 καρτέλλα ποῦ θὰ μοῦ προξενήσῃ ΑΦΘΑ-
 ΣΤΗ χαρὰ. Τὸ καλύτερο ποῦ θὰ λάβῃ ἕως
 τὰς 30 Ὀκτωβρίου θὰ βραβεῖσθαι μὲ τόμον
 Διαπλάσεως. Ἀσις: [ΑΗ'—406].

Υ.Γ. Στὸν διαγωνισμό μου δὲν ἀναφέρω
 ΟΝΟΜΑΣΤΙ γιὰτὶ ἔχω τὴν πεποιθήσῃ ὅτι
 θὰ μὲ εὐχαριστήσασιν ἕλα τὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟ-
 ΠΟΥΛΑ-ΕΣ. Προσεχῶς ἄλλοι διαγωνισμοί.
 ΛΥΚΟΣ ΤΩΝ ΒΑΡΑΘΡΩΝ

[ΑΗ'—796]

Θαλασσοκράτορ, ῥήθησε τοὺς συναδέλ-
 φους σου Μ. Κατασκόπους καὶ δὴ
 τὸν συντάξαντα τὴν προχθεσινὴ Ἀγγελία,
 τί χρῶμα εἶχε τὸ κῆπρο ὄλογο τοῦ Ναπο-
 λείοντος.

[ΑΗ'—797]

Ἀκυρῶμεν τὴν [ΑΗ'—866]. Ἄνδα-
 λουζαν: εὐχαριστοῦμεν.

Ὀρεισίβια—Διάννα

[ΑΗ'—798]

Λευκὴ Καμέλια, Καστρινή, δέχεσθε νὰ
 ἀλληλογραφεύσομε; Ἀσις [ΑΗ'—890].

Περγιωτικὸν Μελανούρι

[ΑΗ'—799]

Τὰρ-Τὰρ, ἔλαθα, Τσαπερδονούλα, γιὰτὶ
 δὲν ἀνταποδίθεσις τετραδίακι;

Περγιωτικὸν Μελανούρι

[ΑΗ'—800]

Διαπλασοπούλα-ες, ἕνα γραμματάκι
 ἔλας θὰ μὲ γέμῃς χαρὰ. Γράφῃτε:
 Κική Παττακοῦ, Ἀρκαίου πάροδος Ὑπε-
 ρίδου 3, Θεσσαλονίκη.

Βασίλισσα τοῦ Χειῶμος

[ΑΗ'—801]

Διαπλασοκόμοι, περιμένο ἀπὸ εἰλους-ἔς
 ἕνα τετραδίακι. Νὰ ἀλπῶ; Γράφῃτε:
 [ΑΗ'—829].

Λευκὴ Καμέλια

[ΑΗ'—802]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ Διαπλασο-
 πούλες. Στέλις: Θανάση Φωτιάδην.
 Βασιλέως Ἡρακλείου 49, Θεσ/νίκη νῦν διὰ:

Μελέαργον

[ΑΗ'—803]

Οἱ «ΜΥΣΤΗΡΙΑΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ» προσεχῶς
 θὰ κἀνον ἑναρξιν τῶν χειμερινῶν
 διαλέξεων εἰς τὴν αἰθουσαν συνεδριασθέν-
 των. Πρῶτος διμηθῆς ὁ πρόεδρος Σίλλερ
 μὲ θέμα: «Ἡ ψυχῶν ἀλύση τοῦ Φρέδ».

[ΑΗ'—804]

Ἐκ Σύρου εἰδήσεις: Τὴν 9ην Σεπτεμ-
 βρίου ἔκανε θριαμβευτικὴ! καὶ κατα-
 γυροδοτῆτὴ! ἐμφάνισῃ στὴν... «ἐπὶ ταῖς
 Μικαδὸν»!... ὁ... τῶς ἀπυλοσθεσις!
 καὶ νῦν ἀνευρεθεῖς;!... Στέλιος Κουσο-
 δάντης!...—Πιγνουῖνος, Ὑδραίοπουλο

[ΑΗ'—805]

Ἀλκωνίς, Κλο-Κλο, πῶς σὰς φάνηκε
 ὁ... Καραγιούξης σὸ... Πισκο-
 πῶ; Τί κρῖμα!... νὰ λείπῃ... ἡ Γα-
 λικάνδρα!!

Θαλασσοκράτορ

[ΑΗ'—806]

Στέφανε τῆς Δέξης, ὁ Κανάσσοπος 38,
 θάπαντῶ μόνον σὲ ἐξυπῆς ἐρωτήσῃς
 καὶ σὲ πράγματα, ποῦ τὸν ἀνδιαφέρου!